

dog gjøre opmærksom paa, at disse Attester, som det ærede Medlem citerede og henledede vor Opmærksomhed paa som saa særlig overbevisende, forekomme mig, naar jeg skal være ganske oprigtig, ikke at være fuldt overbevisende. Sagen er nemlig den, at de Mænd, der have givet Attester for dette Børnehjem, have ingenlunde dermed tilfattet at give Attester for, at det vil blive et Børnehjem, der ikke optager Kommunernes fattige Børn, paa ingen Maade. — De Navne, der staa under, ønsker jeg paa ingen Maade at forkleine, der er ingen af dem, der have sat deres Navne under disse Attester, om hvem jeg kan vide og formode, at de kunne have anden Opfattelse af Børnehjemmets Brug og Betydning end den, der faktisk hersker over hele Landet. Der ligger ikke i de Attester nogen Garanti og i det Bilag, der findes aftrykt, er der heller ingen Garanti, thi der staa i dette Bilag, at det er Hensigten at skaffe disse Børn et bedre Tilsyn, god Opdragelse, navnlig for Roskilde Kommune, men ikke Noget som helst om, at det er Meningen, ikke at gaa den Vej, man tidligere er gaaet, og de Mænd, der have anbefalet det, ere Amtmanden og Borgmesteren. (En Stemme: Og Præsten!) Nei, ikke Præsten, han er Bestyrer for Børnehjemmet, han er nødt til det, men Amtmanden, Borgmesteren og det ærede Medlem fra Roskilde (Scheel), som vistnok ogsaa er Medlem af Amtsrådet, altsaa lutter kommunale Autoriteter, som meget vel kunde have tænkt ved denne Sag at skaffe deres Kommune og Amt en nyttig Skole, men videre kunne vi ikke stole paa deres Anbefaling. Nu er det muligt, at der senere kan komme andre Oplysninger; det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) har ogsaa sagt det, og derfor skal jeg ikke udtale mig videre i den Retning, jeg har heller ikke Bemyndigelse til at gjøre det paa Udvalgets Vegne, men skal kun forvare os imod, at de Anbefalinger skulde være tilstrækkelige, det ere de ikke. Hermed skal jeg slutte.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Scavenius): Den ærede Ordfører kom til at bruge et Udtryk, som gjør mig det nødvendigt at tage Ordet; ellers skulde jeg ikke have optaget det høie Things Tid videre idag, men da jeg nu har Ordet engang, vil jeg ikke alene omtale det mere Specielle, men i det Hele taget omtale, hvad nu den ærede Ordfører har udtalt overfor mig. Jeg maa bestandig hævde overfor Ordføreren og overfor det ærede Medlem i Nørre Sundby (Suel), som ogsaa i saa Henseende havde Ordet, at jeg har givet Grunde,

hvorfor det i og for sig ikke vilde være rigtigt at bruge af Kommunitetets Midler til Musikonservatoriet, men jeg har paa den anden Side ogsaa villet udtale ligeoverfor det høie Thing, at jeg kunde tænke mig, at naar vi i det Hele taget kom til en Overenskomst om Universitetets og Kommunitetets gjensidige Stilling, at man da ogsaa kunde komme til at gaae noget udenfor de hidtil gjennem Praxis fastslaaede Regler for Anvendelse af Kommunitetets Overstud, men at jeg ikke har set eller kan se mig foranlediget til at gaa ind paa Saadant, jaalønge ikke en saadan Overenskomst er bragt tilveie. Jeg maa meget bestemt paataa, at hvis ærede Medlemmer — jeg skal nu ikke gjentage, hvad jeg to Gange har sagt — vilde gjøre mig den Ære at læse de to Foredrag, jeg igaar holdt, igjennem, ville de se, at jeg har givet Grunde for den Anskuelse, at det ikke er rigtigt af Kommunitetets Midler at bruge hertil. Jeg skal endnu blot tilføie, at man alletider maa være lidt betænkelig ved at aabne Døren for en hel ny Anvendelse af et saadant særligt Instituts Midler. Saalønge man holder Døren lukket og har et bestemt Princip at henføre til, saa kan man ogsaa staa paa det Standpunkt og hævde det: „Hertil og ikke videre“; men er først Døren aabnet, er det først ved en Overenskomst mellem Regjering og Rigsdag kommet dertil, at Kommunitetets Midler bruges helt udenfor Universitetet, helt udenfor Anliggender, der angaa Universitetet, saa gives der ingen Grændse længere, saa er Principet opgivet, og saa kan det ikke nytte Noget, om en Minister senere vil sige, naar der kommer nye Fordringer, der gaa langt videre: „Ja, det kan jeg ikke være med til.“ Naar Saadant derimod første Gang kommer for, tror jeg endnu, at det kan nytte at stoppe op og sige: „Hertil og ikke videre.“ — Hvad Theatrets Budget angaar, kan jeg ikke indse, at den historiske Udvikling skulde føre det med sig, at Theatrets Budget kunde betragtes paa anden Maade end ifølge sin egen Natur. Jeg maa endogaa sige, at saavidt jeg har tilbage i Grindringen, hvad der skete med Theatrets Budget for nogle Aar siden — og jeg var forsaavidt med om det, som jeg sad i Fællesudvalget, da den nuværende Ordning indførtes — saa maatte Rigsdagen og dette Thing, naar de, istedetfor som Forholdet var i gamle Dage, hvor man betalte en bestemt Sum om Aaret til Theatret og saa overlod til Theaterbestyrelsen at handle, som den bedst kunde. — jeg siger, naar man ikke længere vilde det, men optog hele Theatrets Budget paa Finantsloven, maatte man ogsaa være forberedt paa at